

ἀγαθοεργίας· τίς ἐκ τῶν ἐν θλίψεσι καὶ ταλαιπωρίαις περιερχομένων Ἑλλήνων τε καὶ Ρώσων δὲν εὕρισκει ἕκτοτε ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πατρὸς Μελετίου τὸν παρήγορον ἄγγελον; Τίς ἐκ τῶν ἐν τῇ ξένῃ γῇ ἐγκταλελειμμένων Ἑλλήνων καὶ προσφευγόντων αὐτῷ δὲν εὗρε περίθαλψιν καὶ προστασίαν; Πόσας σκληρὰς δυστυχίας τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν δὲν ἀπεσέβησε, πόσων τὰ ἄλγη δὲν ἐπράυνε, εἰς πόσους δὲν ἐπεδαψίλευσεν, ἄρτον καὶ ὑπαρξιν, καὶ πόσων δὲν ἐφώτισε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, νοουθετῶν, παραυθῶν, συμπάσχων, ἐλεῶν, καὶ ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν σῴτειρα τρέπων τὰ βήματα καὶ τὴν διάνοιαν τῶν ἀπεγνωσμένων καὶ ἐγκαταλελειμμένων;

Τὰ ὑπέροχα ταῦτα καὶ ἀπαράμιλλα πλεονεκτήματα ὡς καὶ τὰ πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα μοναδικὰ αἰσθήματα τοῦ πατρὸς Μελετίου καὶ τὴν ἐν γένει κοινωφελεστάτην πολιτείαν καὶ δρᾶσιν αὐτοῦ ἀναγνωρίζουσα καὶ ἀμείβουσα ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις ἀπένειμεν αὐτῷ τὰ παράσημα τῆς Ἀγίας Ἀννης τρίτης καὶ δευτέρας τάξεως τῷ 1880 καὶ 1884.

Ἀλλ' ἡ πλέον ἐπίζηλος ἀμοιβὴ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Μελετίου Βαγιανέλλη εἶνε ἡ ἀληθὴς λατρεία καὶ ὁ ὕψιστος σεβασμός, ὧν ἀπολαύει παρὰ πάντων ὅσοι ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσωσι καὶ ἐκτιμήσωσι τὰς περιχοσμούσας αὐτὸν ἀρετάς, ἐφ' αἷς ὀλίγοι δύνανται νὰ σεμνύνωνται καὶ ἐν γαλήνῃ συνειδήσεως νὰ ἐπαναπαύωνται.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς ἱατροὺν ποιητὴν.

ΕΠΑΣΧΟΝ ἐξ αὐπνίας ἐκτελῶν τὴν συνταγὴν σου·

Ἀλλὰ εὖρον ἡσυχίαν ἀναγνούς τὴν . . . «Συλλογὴν» σου!

ΓΩΓΟΣ